

ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ζατρκίου — τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλλγάρτῃ ἢ τοῦ Πετρώφ παραδείγματος χάριν — Ἔτσι νομίζετε; Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρῶ αὐτὸ τὸ βιβλίον;

— Ἐλᾶτε νὰ με ἐπισκεφθῆτε μίαν φορὰν. Ἐγὼ ἔχω νὰ σᾶς δώσω.

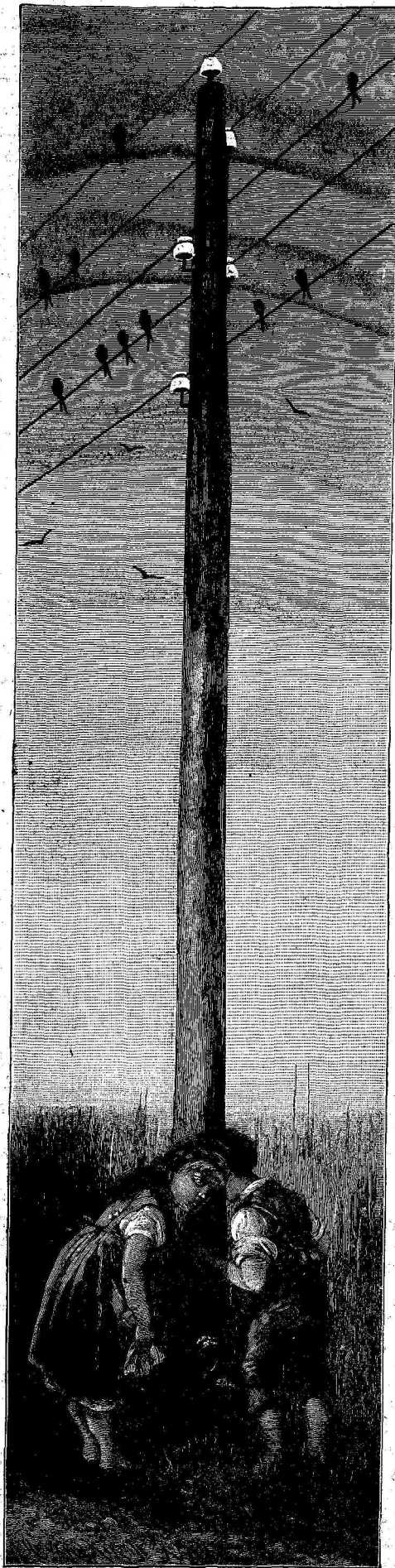
Μοὶ εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ τὸ μέρος, ὅπου κατοικεῖ. Τὴν ἐπιούσαν τὸν ἐπεσκέφθη καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα κατέστημεν ἀχώριστοι πλέον φίλοι.

III.

Ὁ νέος μου γνώριμος ἐκαλεῖτο Ἀλέξανδρος Φουστῶφ, κατοικεῖ δὲ παρὰ τῇ μητρί του, πλουσίᾳ συζύγῳ συμβούλῳ τῆς ἐπικρατείας, εἰς χωριστὸν τι διαμέρισμά τῆς εὐρυχώρου οἰκίας τῆς καὶ μετ' ὅλην του τὴν ἐλευθερίαν — ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἐγὼ παρὰ τῇ θεῇ μου. Ἦτον ὑπάλληλος ἐν τῷ Ἰπουργεῖῳ τῆς αυτοκρατορικῆς αὐλῆς. Εἰλικρινῶς προσκολληθῆναι εἰς αὐτὸν καὶ ἡσθάνεμην, ὅτι καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ποτὲ δὲν ἐσχετίσθην μετ' ὅσων συμπάθειαν πρὸς νέον σχεδὸν τῆς ἡλικίας μου.

Ὅλα του ἐν γένει ἔκαμνον ἐντύπωσιν γλυκείαν καὶ εὐάρεστον, τὸ σύμμετρόν του ἀνάστημα, τὸ βάδισμά του, ἡ φωνὴ του καὶ πρὸ πάντων τὸ μικρὸν καὶ λεπτοφυὲς πρόσωπόν του μετὰ τοὺς ὑποχρυσίζοντας γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ὥραιαν καὶ φιλαρέσκως προεξέχουσαν δίναν, μετὰ αἰωνίως μειλίχιον μειδιάμα ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν χειλέων καὶ μετὰ τὴν ὀλίγον βοστρυχώδη καὶ μαλακὴν κόμην ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέν, ἀλλὰ χιονολευκοῦ μετώπου του. Ὅτι κυρίως διεκρίνετο παρὰ τῷ Φουστῶφ ἦτο τὸ ὁμοίωμα καὶ ἡ συνεσταλμένη, ἀλλ' εὐχάριστος εὐπροσηγορία τοῦ φυσικοῦ του χαρακτήρος. Οὐδέποτε ἐβουδίζετο εἰς σκέψεις καὶ πάντοτε ἡδωχιστεῖτο μετὰ δὲ, διήποτε. Δι' αὐτὸ ὅμως καὶ τίποτε δὲν κατῴρθε νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ καὶ νὰ τὸν παρὰσῃ. Πᾶσα περίσσεια, πᾶσα ὑπερβολὴ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τὸν ἠνάγχλει καὶ τὸν ἐθλίβε. „Αὐτὸ εἶνε βάνανσον“ συνείδηζε νὰ λέγῃ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐν ᾗ ἀνεπαίσθητος σχεδὸν ἐκίνει τοὺς ὤμους καὶ ἑκάμμε τοὺς ὑποχρυσίζοντας ὀφθαλμούς του.

Θαυμασίως, τῇ ἀληθείᾳ, ὀφθαλμούς εἶχεν αὐτὸς ὁ Φουστῶφ! Ἀκαταπαύστως ἐξέφραζον συμπάθειαν, εὐαρέσκειαν καὶ ἀφοσίωσιν ἀκόμη. Κατόπιν παρετήρησα, ὅτι ἡ ἐκφρασις αὐτῇ τῶν ὀφθαλμῶν του προήρχετο μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸν ἀσυνήθως ἀρμονικὸν αὐτῶν σχηματισμὸν, καὶ ὅτι δὲν μετεβάλλετο οὔτε καὶ ἂν ὁ Φουστῶφ ἔτρωγε τὴν σοῦπάν του ἢ ἐκάπνιζε τὸ σιγάρον του. Ἡ ἀκριβεία του εἶχε καταντήσῃ παρ' ἡμῖν παροιμιώδης. Αἱ βέβαια, ἡ μάμμη του δὲ ἦτο γερμανίς! Ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει μετὰ πολλὰ χάρισμα. Ἐχόρευεν ἐξαίρετα, ἵππευσεν ὡς κομψευόμενος, ἐκολύμβη μετὰ χάριν, ἔκαμνε ξυλουργικὰς ἐργασίας, ἐτόρνει, ἐκόλλα διάφορα πράγματα, ἔδενε βιβλία, ἐζωγράφε ἀνθοδέσμας ἢ τὸν Ναπολέοντα ἐν κατατομῇ καὶ μετὰ κινῶν στολὴν, ἐπαίξε κινδύαν μετὰ αἰσθημῶν καὶ ἐγνώριζε πλεῖστα ἄλλα ταχυδακτυλουργικὰ παιχνίδια. Ἐπίσης εἶχε πολλὰς, ἂν καὶ οὐχὶ πολλὰς βαθείας, γνώσεις περὶ τῆς μηχανικῆς, τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας. Ἐν τούτοις ἦτο πτωχότατος εἰς γλωσσικὰ προτερήματα: πολὺ μάλιστα ἐκοπίαζεν, ὅσκις ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθερώς γαλλιστί. Ἐν γένει ὀλίγα ἔλεγε καὶ εἰς τὰς φοιτητικὰς ἡμῶν συνδιαλέξεις ἐλάμβανε τρόπον τινὰ μέρος μόνον διὰ τῆς ζωηρᾶς ἡπιότητος τῶν ὀφθαλμῶν του

Στ! στ! ν' ἀκούσουμε τὸ τηλεγραφημα!

Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ Ἑρρίκου Μάξ.

καὶ τοῦ ἐρασμοῦ μειδιάματός του. Ἄνευ ἀμφιβολίας ὁ Φουστῶφ πολὺ ἤρρεσκεν εἰς τὰς γυναῖκας. Περὶ τοῦ ζητήματός ὅμως τούτου, τοῦ τόσον σπουδαίου διὰ πάντα νεανίαν, οὐδέποτε ἐδίδεν ἐξηγήσεις καὶ δικαίως ἔφερε τὸ ὑπὸ τῶν φίλων του δοθὲν εἰς αὐτὸν ἐπίθετον: „ἐνάρρετος δὸν Ζουάν“. Νὰ τὸν θαυμάσω βεβαίως δὲν ἡδυνάμην — καὶ τί ἔπρεπε νὰ θαυμάσω ἐπάνω του; Ἐξέτιμων ὅμως τὴν φιλίαν του, ἂν καὶ ὅλη τῆς ἡ οὐσίας συνίστατο εἰς τὸ ὅτι μοὶ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τὸν ἐπισκέπτωμαι ὅσκις ἤθελον. Δι' ἐμὲ ὁ Φουστῶφ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τοῦ κόσμου ἄνθρωπος, διότι ἀναμφιβόλως κάνονός ἀνθρώπου ὁ βίος δὲν διέρρεε τόσον γαλήνιος, τόσον ἡρεμὸς ὅσον ὁ ἰδικός του. Ἡ μήτηρ του, αἱ ἀδελφαὶ του, οἱ θεοὶ του, αἱ θεαὶ του, οἱ τέλος πάντων τὸν ἀπεθέον καὶ μετὰ ὅλους ἐξ ἑν πληρεστάτῃ ὁμονοίᾳ, δι' ὃ πανταχοῦ εἶχεν ἀποκτήσει ὑπόληψιν ἀρίστου συγγενοῦς.

IV.

Πρῶταν τινὰ τὸν ἐπεσκέφθη ἀρκετὰ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἀλλὰ δὲν εὗρον αὐτὸν ἀκόμη ἐν τῷ καθημερινῷ του δωματίῳ. Μ' ἐχαιρέτησεν ἐκ τοῦ παρακειμένου, ὅθεν ἠκούετο παράδοξος θόρυβος καὶ ῥόθος ὕδατων. Τὸ πρῶγμα εἶχεν οὕτω πῶς: Πῶσαν πρῶταν ὁ Φουστῶφ ἔκαμνε ψυχρολουσίαν καὶ μετ' αὐτὴν ἀφιέρωνεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας περίπου εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, εἰς τὰς ὁποίας μετὰ τὸν καιρὸν εἶχεν ἀποκτήσει σημαντικὴν δεξιότητα. Εἰς περιττὰς φροντίδας χάριν τῆς υγείας του δὲν ἐδίδεν ἀκρόασιν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐλησμονεῖ πᾶν ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος. Τὸ λόγιόν του ἦτο „νὰ μὴ λησμονῇς τὸν ἑαυτὸν σου, νὰ μὴ ταράττεσαι, καὶ νὰ ἐργάζεσαι μετὰ μέτρον.“

Ὁ Φουστῶφ δὲν εἶχεν ἀκόμη παρουσιάσῃ, ὅτε ἡ ἔξω θύρα τοῦ δωματίου, ὅπου ἐγὼ εὐρισκόμην, ἀνεπετάσθη βιαίως καὶ συγχρόνως εἰσῆλθε φέρων στρατιωτικὴν στολὴν εἰς ἀνὴρ εὐσαρκὸς καὶ πεντηκοντούτης περίπου, μετὰ γαλακτώδεις ὀφθαλμούς εἰς τὸ ἐρυθρὸν πρόσωπον καὶ μετὰ ἀληθῆ πύργον σγουρῶν καὶ ὑποφαίων τριχῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐστάθη πρὸ ἐμοῦ, μετὰ παρτήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἠνοῖξεν ὅσον ἡδύνατο πλατείως τὸ ἀχανὲς στόμα του, ἐξέπεμψε θορυβώδη καὶ μεταλλικὸν γέλωτα, καὶ μετὰ τὴν παλάμην του ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ἱσχίον του, ἐγείρας συγχρόνως ὑψηλὸν τὸν πόδα του.

— Ἐσὺ εἶσαι Δαμιανέ; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου ὅπισθεν τῆς θύρας.

— Ὅλος κι' ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ εἰσελθὼν, ἀλλὰ τί διόβολο κάμνεις ἐκεῖ; Τώρα τελειώνεις τὴν τουαλέτταν σου; Ὁραῖα, εὐγέ σου!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρώπου, αὐτοῦ τοῦ Δαμιανοῦ δηλαδὴ, εἶχεν ὅπως καὶ ὁ γέλως του ἕνα παράδοξον μεταλλικὸν ἦχον.

— Ἦθελα κυρίως νὰ δώσω ἕνα μάθημα ἐς τὸν ἀδελφόν σου. Ἀλλ' ὁ κατεργάτης θὰ ἐκρύψει φαίνεται καὶ τώρα τοῦ κόλλησε καταρροή. Μαὺ εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ ἐργασθῶ καὶ δι' αὐτὸ ἤλθα καὶ χῶδμα ἐδῶ διὰ ναῦρω ὀλίγη ζέστη.

Καὶ ἤρχισε πάλιν ὁ καλούμενος Δαμιανὸς νὰ γελᾷ τὸν ἀλλόκοτόν του γέλωτα καὶ ἐκτύπησε πάλιν μετὰ τὴν παλάμην τὸ ἱσχίον του. Ἐπειτα ἐξήγαγε μανδύλιον, ἐζωγραφημένον μετὰ κόκκινα τετράγωνα, ἐκαθάρισε βροντωδῶς τὴν βῆνάν του, ἐν ᾗ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀγρίως περι-